

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΑ'

Ἐκ Βρετανίας ὁ Φριδερίκος ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους.

Εἶχε μὲν τὸ νέον βαθμόν του, ἀλλ' εἰσέτι δὲν τὸν εἶχον διαθέσει εἰς ὄρισμένον ἔργον.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ ἡμέρας τινὰς ἀναπαύσεως ἐν τῇ πρωτεύουσῃ.

Ἦτο θλιβερός ὁ βίος, ὅστις τότε ἤρχιζε δι' αὐτόν, ἀνευ σκοποῦ, ἀνευ ἀμέσου τινὸς ἀσχολίας. Ἐλαβε τοὺς καθυστερομένους μισθοὺς του μετὰ τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων καὶ ἠδύνατο νὰ δαπανήσῃ τὰ χρήματα ὅπως αὐτὸς ἤθελεν. Ἄλλ' εἰς τί τάχα;

Ποῦ νὰ τὰ χρησιμοποίησῃ; Διὰ τὸν ἀνδρα αὐτόν τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόπονον οὐδὲν θέλητρον εἶχον οἱ Παριῖσιοι. Δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἐπιχεόντων τὸ βάλσαμον τῶν εὐκόλων ἠδονῶν ἐπὶ αἰμασσουσῶν πληγῶν τῆς καρδίας. Ἡ δὲ ψυχὴ τοῦ Πλεμόν ἤμασσαν ἐκ παλαιῶν κακῶς ἐπουλωθέντων ὡς καὶ ἐκ προσφάτων τραυμάτων. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ πυρετώδους βίου ἀνεζήτει αὐθις, ὡς ἄλλοτε, τὴν μόνωσιν καὶ τὰς ὄνειροπολήσεις.

Ἄλλως τε εἶχεν ἐπέλθει ἤδη ὁ χειμῶν. Ὁ Ὀκτώβριος μὲ τὰς βροχερὰς ἡμέρας, του ἀντικατέστησε τὰς τελευταίας ἡλιοφωτίστους ἡμέρας τοῦ Σεπτεμβρίου. Διὰ τὴν πόλιν ἡ ἐποχὴ αὕτη ἐσημείου τὴν ἐπάνοδον τῶν κοινωνικῶν διασκεδάσεων, τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀπόντων εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τὴν ἐναρξιν τῶν θεάτρων, ἐνῶ ἀπεναντίας οἱ ριγηλοὶ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν καταφεύγοντες εἰς χώρας, ἃς αὐτὸς, ὁ Πλεμόν φεῦ! καλῶς ἐγίνωσκεν. Ἡ Νίκαια συχνάκις ἐνεφανίζετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἡ Νίκαια, αἱ Κάνναι, ἡ Βιλλαφράγκα, ἡ χώρα τοῦ διαρκοῦς μειδιάματος τῆς φύσεως ἢ παραλία τῶν τερπνῶν ὄνειροπολήσεων εἶχε καταστῆ δι' αὐτόν ἡ χώρα τῶν ἀλγεινῶν θλίψεων. Καὶ εἰς τὸ ἐξῆς συχνάκις ὁ πειρασμὸς ἐπήρχετο εἰς τὸ πνευμά του, ἡ ἐπιθυμία, σχεδὸν ἡ ἀνάγκη, νὰ ἐπανιδῆ τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἔνθα εἶχεν ἀγαπήσει καὶ εἶχε τόσα ὑποφέρει.

Ἡ σινική σφαῖρα τοῦ Κέ-Λούγκ εἶχεν ἀφήσει ἴχνη ἐπὶ τῆς ἀνδρικῆς καὶ ὠραίας μορφῆς του. Σχισμὴ κυανίζουσα ἐφαίνετο ἐφ' ἐκάστης παρεῖας χαράττουσα αὐλακα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυκνοῦ γενείου. Βεβαίως οὐδεμία ἐκ τῶν κυριωτέρων γραμμῶν τοῦ προσώπου εἶχεν ἀπολέσει τὴν κανονικότητα καὶ τὴν ἐντέλειάν της. Ἄλλὰ τὸ

σύνολον τῆς μορφῆς, πρὸ πάντων κατὰ μέτωπον, εἶχε προσκτήσει ἔκφρασιν τινα τραχείας σχεδὸν αὐστηρότητος. Εὐτυχῶς οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ βαθεῖς καὶ σκεπτικοί, ὧν ἡ μελαγχολία ἀπεκάλυπτε ψυχὴν συμπαθεστάτην ἐμετριάζον τὴν ἔκφρασιν αὐτήν. Εἰς τὴν συνοικίαν ἔνθα κατῴκει, ἐν τῷ μέσῳ τῶν Παρισίων, ὅπου τὰ πάντα παρέρχονται ἀπαρατήρητα, εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, ὁ πλοίαρχος Πλεμόν εἶχεν ἐπιβληθῆ εἰς τὴν προσοχὴν τοῦ πλήθους.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ διήρχετο ἔμπροσθεν ναοῦ τινος, ὅτε εἶχε λήξει ἡ λειτουργία, ἤκουσε νὰ ψιθυρίζωσιν ὀπισθέν του τὰ ἐξῆς:

— Νά τον! τὸν βλέπεις; αὐτὸς εἶνε.

— Ποῖος;

— Δὲν εἰξεύρεις; ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ὁποῦ σοῦ ἔλεγα, ὅστις ἐπληγώθη εἰς Κίναν καὶ ἐπαρρασημοφορήθη παρὰ τοῦ ναυάρχου Κουρμπέ.

Ἐγίνωσκον λοιπὸν τὴν ἱστορίαν του ὡς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν λεωφόρον Μαλεσερβ, μὲ ὄλην τὴν φροντίδα, ἣν εἶχε λάβει ν' ἀποφύγῃ τὰ σχόλια, ἔστω καὶ ἐπαινετικά.

Αἱ φωναὶ ἃς ἤκουσεν ἦσαν νεαραὶ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἄφησε νὰ προχωρήσωσιν οἱ ὀπισθέν του ἐρχόμενοι, τότε δὲ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ὅτι αἱ περὶ αὐτοῦ ὀμιλοῦσαι ἦσαν δύο εὐειδεῖς νεάνιδες, ἐξ ὧν ἡ μία ἦτο μελαγχροινὴ καὶ ἡ ἄλλη ξανθὴ καὶ τὰς ὁποίας οἱ γονεῖς τῶν ἠκολούθουν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων.

Ἡ ξανθὴ ἐστράφη καὶ εἶδε τὸ βλέμμα τοῦ πλοίαρχου προσηλωμένον ἐπ' αὐτῆς. Τὸ χαριέστατον πρόσωπόν της ἠρρυθρίασεν. Βεβαίως ἡ ἀγαθὴ νεανὶς ἐγκαρδίως ἐπεθύμει νὰ ἀγαπηθῆ παρ' αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὁ Πλεμόν παρεμέρισε καὶ διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του, συνισταμένην ἐκ δύο δωματίων, εἰς δευτέρον τι πάτωμα ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγαθοεργίας. Ἡσθάνετο ἄκραν θλίψιν καὶ τὰ δάκρυα ἐβάρυνον τὰ βλέφαρά του.

Ἡ συνάντησις αὐτῇ τὸν κατετάραξεν. Ἡ ἀφελὴς ἐρωτόληπτος κόρη ὁμοιάζε πρὸς ἐκείνην. Ὁμοιάζεν, ἀληθῶς εἰπεῖν, ὀλίγον ἄλλ' εἶχεν εἰς τὸ βλέμμα της οἴονεϊ ἀντανάκλασιν τινα τῆς πρώτης φλογός, ἣν ὁ νέος εἶδεν ἄλλοτε λάμπουσιν εἰς τὰς μέλανας κόρας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λευκῆς.

— Ἔστω! εἶπεν. Εἶμαι μόνος, μόνος διὰ παντός. Ἡ ζωὴ μου ἐν ἡλικίᾳ τριάνοντα ἐτῶν ἔληξεν. Διὰ τὴν νὰ μὴ λείξῃ ἐκεῖ πέραν, ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀνατολῆς, ὅτε ἡ διακατέστερα μου ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἐπανεύρω εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὴν μητέρα μου; Διὰ τὴν ἡ ἐρυθρὰ αὕτη ταινία, ἣν μοὶ ἔδωσεν ὁ ἔνδοξος νεκρὸς νὰ στολιζῆ στήθος, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά δὲν μέλλει πλέον νὰ πάλλῃ; Διὰ τὴν τὸ πεπρωμένον μου μὲ καταδικάζει τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν ἀγονον βίον καὶ τὰς θλιβερὰς ἀπόψεις;

Ἐρωθῶθη καὶ μετὰ τινος κινήματος χαζύνου προσέθηκε:

— Ἔστω! Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου!

Μητέρ μου, σὺ μοῦ ὁμίλησες περὶ τοῦ καθήκοντος καὶ σὺ μοῦ ἔδειξες ὅτι οὐδέποτε δύναμαι νὰ διαψεύσω ἐμαυτόν. Τὸ καθήκον! Αὐτὸς ἔσται τοῦ λοιποῦ ὁ κληρὸς μου!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν σφοδρὸς κτύπος τοῦ κωδωνίσκου εἰς τὴν θύραν τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ.

Ταυτοχρόνως φωνὴ λίαν γνωστὴ αὐτῷ ἔκραζεν ἀπὸ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου:

— Φριδερίκε!.. εἶσαι μέσα;

— Ὁ Κεργόρν! ἀνέκραζεν ὁ Πλεμόν ὀρμήσας πρὸς τὴν θύραν.

Καὶ οἱ δύο νέοι περιεπτύχθησαν ἀλλήλους πολλάκις.

— Ἄ, καλέ μου φίλε, ἀνέκραζεν ὁ Πλεμόν εὐθύς ὡς ἠδυνήθη νὰ λαλήσῃ. Μόλις πρὸ τριῶν ὥρων εὐρίσκομαι εἰς Παρισίους καὶ ὡς βλέπεις δὲν σ' ἔλησμόνησα.

— Ὡ! αὐτὸ εἶνε ὠρατὸν, φίλτατε! Ἄλλὰ ποῦ ἔμαθες τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας μου εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα;

— Ποῦ καὶ πῶς; Τώρα θὰ τὸ μάθης. Εἶνε σχεδὸν θαῦμα. Ἄ! προσέθηκε διςτάζων ὀπωσοῦν, πρέπει νὰ σοῦ εἰπῶ πρῶτον ὅτι διατελῶ ἐν ἀδείᾳ τριῶν μηνῶν καὶ ἤλθα ἐδῶ διὰ λόγους ἀρκετὰ... ἰδιωτικῶς.

Ὁ Πλεμόν ἐμειδιάσεν.

— Εἶνε περιττὸν νὰ λάβῃς προφυλάξεις, ἀπήνησεν. Μαντεύω τί τρέχει ἔρχεσαι διὰ νὰ νυμφευθῆς.

— Ναί!.. Ἐχεις πολλὴν ὀξυδερκειαν. Διὰ νὰ εἶμαι ἀκριβέστερος ὅμως ὀφείλω νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι μὲ νυμφεύουν. Ἡ ἐξαδέλφη μου τὰ ἐκατάφερον ὄλα, πρὸ μιᾶς δὲ καὶ ἡμισείας ὥρας ἀκόμη δὲν ἐγνώριζα τὴν ἀρραβωνιστικὴν μου.

— Καὶ τώρα;

— Τώρα ἐτελείωσεν. Τὴν εἶδα καὶ τὴν λατρεύω.

— Καὶ αὕτη;

— Αὕτη φαίνεται ἐπίσης ὅτι μὲ λατρεῖ.

— Εὐτυχὴς ἀνθρώπος! εἶπε φαιδρῶς ὁ Πλεμόν, ὃν τὸ θέαμα τῆς εὐκόλου ἐκείνης εὐθυμίας ἐπανῆγεν εἰς τοὺς προτέρους θλιβεροὺς διαλογισμούς του. Ἄλλ' ἐξ ὧν αὐτῶν δὲν βλέπω ἀκόμη πῶς ἀνεῦρες τὴν κατοικίαν μου.

— Ἐχεις δίκαιον. Ἴδου πῶς:

«Μόλις ἔφθασα μὲ παρουσίασαν. Λέγω πρὸς τὴν νεάνιδα: «Δεσποινίς, σὰς λατρεύω». Αὕτη ἀρχίζει τὰ γέλοια καὶ ἀπαντᾷ: «Αὐτὸ μόνον ἐπιθυμῶ κ' ἐγώ, κύριε». Τότε στρέφομαι πρὸς τοὺς μέλ- λοντας συγγενεῖς μου καὶ τοὺς λέγω: «Δὲν πρέπει νὰ δυσαρεστηθῆτε. Εἶδατε ὅτι ἡ πρώτη μου ἐπίσκεψις ἦτο εἰς σὰς. Ἐγὼ ὅμως εἰς Παρισίους ἔνα φίλον, ὅστις εἶνε σχεδὸν ἀδελφός μου καὶ τὸν ὅποιον δὲν ἐπανεῖδα πρὸ δεκαοκτώ μηνῶν. Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ τὸν φιλήσω. Τὸ ἔχω τάξιμον. Φεύγω λοιπὸν καὶ μετὰ δύο ὥρας θὰ ἐπιστρέψω. Ἐπιτρέπετε;»

«Καὶ μετὰ τοῦτο λαμβάνω τὸ καπέλον μου. Οἱ πενθεροὶ μου κατεβάζουν τὰ μοῦτρα. Ἡ ἐξαδέλφη μου μοῦ λέγει: «Πῶς φέρεσαι ἔτσι ἀσχημα;», ἀλλ' ἡ μνη-

στή μου, ἡ ὁποία εἶνε νόστιμη καὶ μοῦ ἀρέσει πολὺ, μὲ πλησιάζει καὶ λέγει μὲ φωνὴν ἤσυχον :

— Σὰς πρκακαλῶ, μαμμιά, ἀφήσατε τὸν κ. Κεργὸρν νὰ κάμη ὅ,τι θέλει· ἐγὼ τὸ εὐδαίμων φυσικώτατον.

Ἐπειτα ἀποτεινομένη πρὸς ἐμέ :

— Εἶνε ἐπίσης ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ὁ φίλος σας ; ἐρωτᾷ.

— Ναί, δεσποινίς.

— Καὶ πῶς λέγεται ;

— Φριδερίκος Πλεμόν.

— Τότε, κύριε Κεργὸρν, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάγητε μακρὰν. Γνωρίζω ποῦ εἶνε. Κατοικεῖ ἐδῶ πλησίον εἰς τὴν ὁδὸν Ἄγαθοεργίας· ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τὸν ἀριθμὸν.

«Μεταβαίνει εἰς τὸ παραθυρον, παραμερίζει τὸ παραπέτασμα καὶ κροτοῦσα τὰς χεῖρας :

— Ἴδου ἀκριβῶς ἔρχεται ὁ διανομεύς! ... αὐτὸς θὰ μᾶς τὸ εἶπῃ...

Κατῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸν θυρωρὸν. Ἐρωτῶ τὸν διανομέα καὶ ἰδοὺ ὅπου ἤλθα!

Ἄλλοτε ἐξελκύνθη. Ἡ ἀπροσδόκητος ἀφιξίς τοῦ ἀγαθοῦ συναδέλφου του, τοῦ τόσον διαχυτικοῦ καὶ χαριέντος, παρήγαγε τὸ ἀποτέλεσμα φωτὸς ἐπιρριπτομένου εἰς τὴν νύκτα τῶν λογισμῶν του. Χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀφορμὴν, ἤσθάνετο ἐν τούτοις ὅτι αἱ σκέψεις του ἦσαν ἥττον ζοφεραὶ.

Ἄλλοτε ἐπανάλαθεν :

— Ἄς ὀμιλήσωμεν τώρα περὶ σοῦ. Νὰ ὅπου ἔγεινες ἀνώτερος ἀξιωματικὸς, σοῦ ἔπρεπεν. Ἐχεις ὠραῖον μέλλον ἔμπροσθέν σου, Φριδερίκε.

— Ναί, ἀπήντησε θλιβερῶς οὗτος, ἀλλ' ἠγόρασα ἀκριβὰ τὸν νέον βαθμὸν μου. Ἐπειτα δὲν ἔχω καὶ τὴν ψυχὴν τόσον πολὺ φαιδρὰν, ἀγαπητέ μου φίλε.

— Τὸ γνωρίζω, τὸ γνωρίζω... Ἐπέστρεψες ἐκ τῆς Σινικῆς καὶ ἔθαψες πρὸ ὀλίγου τὸν ἀτυχῆ μας ναύαρχον. Παρεκτός τούτου ὑπέφερες ἀρκετὰ καὶ διὰ ἰδιαιτέρον σου λογαριασμόν.

— Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε, Κεργὸρν.

— Τὸ ἐγνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ Κεργὸρν συγκεκριμένως. Δι' αὐτὸ μάλιστα ἤλθα νὰ σὲ ἴδω καὶ νὰ σὲ ἀσπασθῶ ἀμέσως.

— Εἶσαι πάντοτε ὁ ἴδιος, παλαιῆ μου σύντροφε, πάντοτε εὐγενὴς καὶ καλός. Ἰσ' εὐχαριστῶ. Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ ἀπευθίνω μερικὰς ἐρωτήσεις ;

— Ὅσας ἐρωτήσεις θέλεις... Εἰξεύρω τί θὰ μ' ἐρωτήσης!...

Ἄλλοτε ἠρώτησε μετὰ φωνῆς ὑποτρέμου :

— Καί... ἐκεῖνη; ἐνυμφύθη ;...

— Ναί, ἀπήντησε μετὰ βραχυλογίας ὁ Κεργὸρν.

— Παρευρέθης εἰς τοὺς γάμους της ;

— Ὁχι, δὲν ἠθέλησα. Μοῦ ἔκαμνε κακὸν καὶ θὰ ἔτρεχα ἴσως τὸν κίνδυνον νὰ φανῶ ἀδιάκριτος. Ἄλλως τε, ὁ στόλος ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὸν κόλπον τὴν ἐπαύριον. Περιπλέον τι δὲν ἔμαθα· δὲν ἐφρόντισα πλέον περὶ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

— Λοιπὸν δὲν δύνασαι νὰ μοῦ δώσης πληροφορίας ;

— Περὶ τίνος ;

— Περὶ ἐκεῖνης, περὶ τοῦ συζύγου της καὶ τῆς οἰκογενείας της.

— Ὁχι, Φριδερίκε, ἀδύνατον. Ἐξακολουθεῖς λοιπὸν ἀκόμη νὰ συλλογίζεσαι αὐτὴν τὴν γυναῖκα.

— Πάντοτε, ἀπήντησεν ὁ Φριδερίκος μετὸν τόνον ἐκεῖνον τὸν ὑπόκωφον τῆς φωνῆς τὸν ἀνερχόμενον ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς τετραυματισμένης καρδιάς.

Ἄλλοτε ἀπέθηκεν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἐπὶ τινὰς δὲ στιγμὰς ἀπηύθυνεν αὐτῷ φιλικὰς παραινέσεις.

Διατί κατέτριβε τὸ πνεῦμά του ὅπως ἀνατρέχῃ εἰς θλιβερὰς ἀναμνήσεις ; Ἦτο νέος, ἦτο ὠραῖος, εἶχεν ἐν ὄνομα τώρα. Ἦτο προωρισμένος νὰ γείνη μίαν ἡμέραν ναύαρχος, ἐνδοξος ναυτικός.

— Λησμόνησον, ἔλεγεν αὐτῷ κατ' οὐσίαν ὁ καλὸς νέος. Διάμεινε εἰς Παρισίους ἐπὶ τινὰ καιρὸν. Ἀφέθητι εἰς τὰς διασκεδάσεις. Ὅσα εὐρῆς εἴκοσι γυναῖκας ἀντὶ μιᾶς, ὠραίας καὶ καλλιτέρας ἀπὸ ἐκεῖνην. Αὐτὴ σ' ἐθυσίασεν. Σὺ ἔμεινες πιστός εἰς αὐτὴν δεκάοκτὼ μῆνας. Εἶνε ἀρκετόν, εἶνε πολὺ μάλιστα, διότι δὲν ἤξιζεν οὐδὲ μίαν ὥραν θλίψεως.

Καὶ ὁ Κεργὸρν ἀνέφερε πρὸς τὸν Πλεμόν πολλὰς νύμφας πλουσίας καὶ ἀρμολούσας εἰς αὐτόν. Ἡ ἐξαδέλφη του ἐγνώριζε πλῆθος. Ἦρκει μόνον νὰ τὴν ἀφήσῃ αὐτὴν νὰ ἐνεργήσῃ. Ἦδύναντο νὰ τοῦ εὐρωσι νύμφην ὡς τὴν Ἀφροδίτην.

Ἄλλοτε δὲν ἤκουεν ἀκουσίως αὐτοῦ ἐν τούτοις ἡ ἀκοή του ἀντελαμβάνετο ὅλης ἐκεῖνης τῆς φλυαρίας. Ὁπτασίαι διήρχοντο πρὸ τῶν ὀμμάτων του. Ἐπανεβλεπε τὰς νεάνιδας, ἃς εἶχεν ἴδει πρὸ ὀλίγου ἐξερχομένας ἐκ τοῦ ναοῦ. Ἀνεμνησκατο τῶν χαριέντων μικρῶν προσώπων καὶ τῶν ὠραίων ὑγρῶν ὀφθαλμῶν, αἵτινες ἐπὶ μακρὸν τὸν εἶχον παρατηρήσει. Πειρασμός τις ἀόριστος ἐγενεῖτο ἐν τῇ ψυχῇ του. Διατί τάχα νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ ἐνεργήσωσιν οἱ ἄλλοι; Διατί νὰ μὴ προσπαθήσῃ καὶ αὐτὸς νὰ παρηγορηθῇ ;

Ἄλλοτε ἀποδιώξῃ πάσας τὰς ιδέας ταύτας ἠρώτησε τὸν Κεργὸρν :

— Ἀληθινά, δὲν μοῦ εἶπες ἀκόμη πῶς ὀνομάζεται ἡ μνηστή σου. Μήπως εἶνε ἀδιακρισία νὰ σ' ἐρωτήσω ;

— Τί λόγος ! Ὄνομάζεται Λευκή, φίλε μου, Λευκή, ὅπως ἡ ψυχὴ της καὶ τὸ πρόσωπόν της.

Λευκή! Τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ κερραυνὸς ὁ διαλύων τὰ νέφη. Ὁ πλοίαρχος εἶδε διὰ μιᾶς ἐξαφανιζομένας πάσας τὰς προκλητικὰς ὀπτασίας, αἵτινες τὸν εἶχον ἐπὶ στιγμὴν συγκινήσει.

IB'

Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἔπεισε τὸν Πλεμόν.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν θέαν τῆς εὐδαιμονίας τοῦ φίλου του. Βεβαίως εἰς τὸ λυπηρὸν αὐτὸ αἶσθημα δὲν ἐμπεριείχετο ποσὴς φθόνος. Ἄλλὰ τὸ θέαμα τοῦ συν-

οικεσίου αὐτοῦ, ὅπερ ἐξ ἀπλῆς εὐνοϊκῆς συμπτώσεως προέκυψεν, ἐπανάφερον εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ νέου τὸ ἀπολεσθὲν ὄνειρον τοῦ παρελθόντος του.

Ἄλλοτε ἡ καρδία του συνετριβή διὰ παντός, διατί νὰ μὴ χύσῃ τὰ δάκρυά του εἰς τὸ μέρος ἔνθα εἶχε δοκιμάσει τὰς πρώτας τέρψεις ;

Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ.

Οὐδὲν ἐκράτει αὐτὸν πλέον εἰς Παρισίους. Ἡ ἀδεία του εὐκόλως ἠδύνατο νὰ ἀνανεωθῇ. Ἀναχωρῶν ἀπέφυγε καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ Κεργὸρν. Ἄλλως τε, δὲν ἐπρόκειτο νὰ διαμείνῃ καὶ πολὺ εἰς Κάννας καὶ Νίκαιαν, ἀλλὰ μόνον ὅσον ἀπητεῖτο ὅπως ἀπευθύνῃ ἀποχαιρετισμὸν εἰς πᾶν ὅ,τι εἶχε λατρεύσει.

Πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐν τούτοις ἠθέλησε νὰ λάβῃ πληροφορίας καὶ νὰ μάθῃ ἂν ἡ κυρία Λεοπόλδου Γκιδάλ κατῴκει ἀκόμη εἰς Παρισίους, ὅπου εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ τῆς Μεσημβρίας. Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅπου μετέβη νὰ πληροφορηθῇ οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τοῦ παρασχη τὴν ἐλαχίστην νύξιν. Τρεῖς ὑπουργοὶ εἶχον διαδεχθῆ ἀλλήλους καὶ εἶχε μεταβληθῆ ἐκ βῆθρου τὸ προσωπικόν. Ἐνεθυμείτο μὲν ἀμυδρῶς τὸ ὄνομα τοῦ Γκιδάλ, ἀλλ' οὐδεὶς ἐγίνωσκε νὰ εἶπῃ τι αὐτῷ περὶ τοῦ ἀτόμου του.

Τότε δὲν ἐδίστασε πλέον.

Διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν ἔνθα ὁ Κεργὸρν κατῴκει, ἐπιθυμῶν νὰ μὴ τὸν συναντήσῃ ἐκεῖ. Ἐφοβεῖτο μὴ τὸν κρατήσῃ ὁ φίλος του εἰς Παρισίους ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ γάμου του. Ἦτο σχεδὸν βέβαιος, ὅτι ὁ Κεργὸρν ἐπόθει νὰ τὸν ἔχῃ ὡς μάρτυρα, αὐτὸ δ' ἐπόθει ν' ἀποφύγῃ ἀντὶ πάσης θυσίας.

Ἡ σύμπτωσις ἐφάνη αὐτῷ εὐνοϊκῆ κατ' εὐχὴν. Ὁ Κεργὸρν ἦτο ἀπών.

Ἄλλοτε ἀφῆκεν αὐτῷ τοὺς ἀποχαιρετισμούς του ἐφ' ἐνὸς ἐπισκεπτηρίου, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκρύψῃ τὸ μέρος διὰ τὸ ὁποῖον ἀνεχώρει.

Καθησυχάσας ὡς πρὸς τοῦτο, ἠσχολήθη ἐν τάχει περὶ τὰς τελευταίας του προετοιμασίας. Κατόπιν μετέβη εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Λυόνος, ὅπουθεν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐμελλε νὰ ἐκκινήσῃ κατὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν.

Ἐφθασεν εἴκοσι λεπτὰ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως.

Πῶς νὰ διέλθῃ τὸ διάστημα αὐτό ; Ὁ ἀξιωματικὸς ἀνέμενε πυρετωδῶς τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως. Ἦρξισε νὰ περιπατῇ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας τοῦ σιδηροδρόμου.

Αἴφνης ἤκουσε βήματα κατεσπευσμένα ὀπισθὲν του. Ἐμάντευσεν ὅτι τὸν ἀνεζήτησαν καὶ ὅτι ὁ Κεργὸρν τὸν κατεδίωκεν.

Δὲν ἠπατάτο.

Μία χεὶρ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἐνφταυτοχρόνως φωνή τις φαιδρὰ ἔλεγεν αὐτῷ :

— Ἄ ! ἔτσι λοιπὸν ; μᾶς φεύγεις κρυφά, χωρὶς νὰ εἶπῃς τίποτε, χωρὶς νὰ εἶπῃς οὔτε κἂν τὸν σταθμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ

ἐπιβιασθῆς! . . . Ἄς ἴδωμεν λοιπόν, ἔφθασα τάχα ἐγκαίρως διὰ νὰ ἐμποδίσω τὴν κατεσπευσμένην φυγὴν σου;

— Ὅχι, ὄχι, καλέ μου φίλε, ἀπήντησεν ὁ Πλεμόν μετὰ τοῦ αὐτοῦ παιδρῶν τόνου, εἶνε πολὺ ἀργά. Ἐπῆρα καὶ τὸ εἰσιτήριόν μου.

Ὁ Κεργὸν ἐποίησε μορφασμόν δυσαρρεσκειάς.

— Διάβολε! αὐτὸ πολὺ μὲ λυπεῖ!

— Καὶ διατί, παρακαλῶ;

— Διατί; Ὠραία! Καὶ πῶς θέλεις νὰ νυμφευθῶ χωρὶς ἐσέ;

Ὁ Πλεμόν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα.

Ἐτερος γέλως ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν ἰδικόν του νεκρός, δροσερός, γέλως νεάνιδος.

Ἄμφότεροι ἐστράφησαν.

— Ἄ, μὰ τὴν πίστιν μου, Φριδερίκε, ἀνέκραξεν ὁ Πλεμόν, ὁ τόπος δὲν εἶνε ἀληθῶς καταλλήλος διὰ τὴν περίστασιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ σὲ παρουσιάσω πρὸς τὸν πενθερόν μου καὶ τὴν μνηστήν μου.

Ὁ Πλεμόν ἀνεσκήρτησεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Τὸ δραματικώτατον διήγημα τοῦ Γερμανοῦ **A. Schneegans**

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

μεταφρασθὲν ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ πρωτοτύπου.

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Γ'

Ὁ ἕκτατος ἀπεσταλμένος.

Ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ ἐδόθη εἰς τὴν μέθην. Τὸ κακὸν τοῦτο τὸ πρῶτον ἤδη συνέβαινεν αὐτῷ. Ἐκ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἐπέισθη ὅτι ἡ σύζυγός του δὲν ἦτο ἄνθρωπος, ἀλλὰ φρόνος ψυχρός ὑπὸ θελκτικὴν γυναικείαν μορφήν, κατέλαβεν αὐτὸν πικρὸν αἰσθημα οἰκτρᾶς ἀπογοητεύσεως. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦτο ἰκανὸς νὰ τῇ συγχωρήσῃ τὰ πάντα, καὶ ἂν οὐχὶ νὰ λησμονήσῃ, οὐδέποτε ὁμῶς οὔτε λόγῳ, οὔτε ὑπαινιγμῷ νὰ ὑπομνήσῃ αὐτῇ περὶ τῶν μετὰ τοῦ Βελτίσσεφ σχέσεών της· ὄνειροπόλοι μάλιστα περὶ ἐνδεχομένης ἐπανόδου εἰς τὸ παρελθόν, περὶ γαλήνης ἡσύχου οἰκογενειακῆς ἐστίας. Ἐφρόνει ὅτι ἡ Λιουδμήλα θὰ σωφρονισθῇ, θὰ ἡσυχάσῃ, ὅτι θὰ ἐπενεργήσῃ ἐπ' αὐτῆς ὁ λόγος τῆς πειθοῦς καὶ τῆς ἰκεσίας, ἐπισφραγισθεὶς διὰ τοσοῦτον θερ-

μοῦ αἰσθήματος αὐταπαρνήσεως καὶ οἰκτιρμονος ἀγάπης· ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐνοχοποιήσῃ αὐτὸς ἐκυτὸν μάλιστα, διότι, ἕνεκα τῆς ἐργασίας του, ὀλίγον ἐφρόντιζεν ἐνίοτε περὶ τῆς συζύγου του, ὅτι ἀνέπτυσσεν ἐνίοτε αὐτῇ τὴν θεωρίαν τοῦ ἐλευθέρου αἰσθήματος, καὶ οὕτω, οἶονε αὐτὸς οὗτος, ἐξῴθει αὐτὴν νὰ συμμορφῶται πρὸς τὴν θεωρίαν ταύτην· κατόπιν ὁμῶς τῆς τελευταίας συνεντεύξεώς του μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἐπέισθη, ὅτι κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν, ἡ θεωρία αὕτη οὐδόλως ἔλαβε μέρος, ὅτι οὐδὲν αἰσθημα ὑφίσταται ἐν αὐτῇ, ὅτι τὰ ἐξωθῶντα τὴν Λιουδμήλαν ἐλατήρια εἰσὶν ἀπλῶς ἔνστικτα, οὕτως εἰπεῖν, ἐμφύτου παλλακίδος, ἀπληστία τις πρὸς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸν πλοῦτον, ὅθεν δῆποτε καὶ δι' οἰκίας δῆποτε ὁδοῦ προερχόμενα. Ἐνόησεν ἤδη ὅτι ἡ μοῖρα αὐτοῦ συνεδέετο οὐχὶ μετὰ γυναικὸς, οὐχὶ μετ' ἀνθρώπου, ἀλλὰ μετὰ ψυχροῦ φρόνου, οὕτινος οὐδὲν εἶχε νὰ συγχωρήσῃ, οὐδὲν νὰ λησμονήσῃ, ὅσον καὶ οὐδὲν νὰ ἐλπίσῃ πρὸς ἐνδεχομένην ἐπάνοδον, ἢ σύνδεσιν ἀνεκτῶν τιῶν ἀνθρωπίνων μετ' αὐτῆς σχέσεων. Ἄπειρον πικρίαν καὶ βαθεῖαν ἀποστροφήν· ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι ἀπεκόμιζεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ὁ Κόροβοφ ἐξερχόμενος ἐσχάτως ἐκ τοῦ οἰκήματος τῆς Λιουδμήλας· ἀλλὰ μὲ τὰ δύο ταῦτα αἰσθήματα συνείδεν ἐν τούτοις ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ του δὲν ἔλαβε χώραν ἔτι πραγματικὴ καὶ πλήρης ρῆξις μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, ὅτι μ' ὅλα ταῦτα ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἶνε ἔτι προσδεμένη διὰ τιῶν λεπτῶν μὲν, ἀλλ' ἰσχυρῶν καὶ ἀδιαρρήκτων νημάτων, πρὸς αὐτήν, ὅπως ἐξασθενήσῃ δὲ ἡ διασπᾶσις τὰ νήματα ταῦτα, τοῦτο ἦτο ἐκτὸς τῆς δυνάμεως καὶ τῆς θελήσεώς του· τουλάχιστον κατὰ τὸ παρόν. Ἐδοκίμαζεν ὅ,τι ἐδοκίμαζεν ὁ Πλάτων Βασιλεῖςβιτς δι' αὐτήν. Καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ ἡγάπων αὐτήν, δυνάμει τοῦ κτηνώδους ἐκείνου πάθους, ὅπερ δὲν ἐπιδέχεται οὔτε ἀνάλυσιν οὔτε ἀπαίτησιν φρονήσεως. Ἡ φρόνησις λέγει: διάρρηξον, δὲς πέραν μετὰ τοῦ φρόνου τούτου· δὲν ἔχθη ὁ κόσμος διὰ γυναικῆς· δυνατὸν νὰ συναντήσῃς ἄλλην, ἥτις θὰ σὲ ἀγαπήσῃ ἀνθρωπίνως, θὰ παιδρῶν τὸν βίον σου, θὰ σοὶ δώσῃ ἡσυχίαν καὶ δόσιν εὐτυχίας· ποιά τις ὁμῶς ζοφερά δύναμις τῆς ψυχῆς, ἡ ὀρθώτερον τοῦ αἵματος καὶ τῆς ἔξεως ἀποκρίνεται εἰς τοῦτο· δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλαι γυναικῆς δι' ἐμέ, ἐκτὸς αὐτῆς! Ἔστω αὕτη βδελυρά, κατὰ τὴν ιδιότητα τῆς ψυχῆς, ἂς μὴ ἔχῃ οὐδὲν ἀνθρώπινον, ἀλλ' ὁμῶς ἀκατασχέτως μὲ ἔλκει πρὸς αὐτήν μαγνήτης τις, καὶ εἰς ἐμέ ἔτι αὐτὸν ἀκατάληπτος· οὐδεὶς, ἐκτὸς αὐτῆς, γνωρίζει καὶ δύναται μετὰ τῆς αὐτῆς ἰσχύος νὰ διεγείρῃ ἐν ἐμοὶ τὰ ἔνστικτα τοῦ φλογεροῦ πάθους, ὅπερ καθίσταται τοσοῦτῳ φλογερόν, τοσοῦτῳ δυστροπώτερον, τοσοῦτῳ ἐπιμονώτερον, ὅσῳ μᾶλλον αὐξάνει ἡ ἀπάθεια καὶ ἡ ψυχρότης τῆς γυναικὸς ταύτης! Ἴσως αὕτη αὕτη ἡ παγερότης τῆς καρδίας, περικεκλεισμένη ἐν τοσοῦτῳ κομψῷ περιβλήματι, ἐν τοσοῦ-

τῳ ἐρασμῷ σώματι, καθιστᾷ τὴν γυναικῆ ταύτην γοητευτικὴν, μέχρι τοσοῦτου βαθμοῦ, ὥστε στεροῦμαι δυνάμεων ν' ἀποσπασθῶ αὐτῆς, μ' ὄλον τὸ εἰδεχθῆς τοῦ ἠθικοῦ της! Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ἐναντίον τῆς λογικῆς, θέλω, καὶ δὲν δύναμαι νὰ μὴ θέλω, ν' ἀποκτήσω, ὡς γυναῖκα, τὸν πάγον τοῦτον.

Καὶ δέον νὰ νομολογήσωμεν, ὅτι αἱ θελκτικαὶ φρόνοι τοῦ εἶδους τῆς Λιουδμήλας Κόροβοφ, ἀείποτε εἰσὶν εἰς ὕψιστον βαθμὸν πεποικισμένοι διὰ παρομοίων μαγνητικῶν ιδιοτήτων. Τὰς περιφρονοῦσιν ἀλλὰ τὰς ἐπιζητοῦσιν ἐπιμόνως καὶ σχεδὸν ἀνυπολογίστως.

Ἐξησθηνημένος ἐκ τῶν καταθλιπτικῶν αἰσθημάτων του ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ ἀσκόπως ἐβάδιζεν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, μετὰ κόπου σύρων τοὺς πόδας του. Οὐδεμίαν διέβλεπε διέξοδον, ἠγνόει τί νὰ πράξῃ, τί νὰ ἐπιχειρισθῇ, τί ν' ἀποφασίσῃ. Ἡ περιφρόνησις, ὁ ἀπωλεσθεὶς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀποσθεσθεὶς ἔρω, ἡ πικρία καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἀπελπισίας, διὰ μιᾶς ἐξανίσταντο ἤδη ἐν τῇ ἐξησθηνημένῃ ψυχῇ του. Ἐπρεπε διὰ τίνος τρόπου νὰ ἀμβλύνη τὴν ὀξύτητα αὐτῶν, ἔστω καὶ ἐπὶ τινὰ χρόνον. Ἐσωτερικῶς κατείχετο ὑπὸ ἀθυμίας· ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ στῆθος του ἐφλέγοντο, εἰς τὸ στόμα ἠσθάνετο ξηρότητα καὶ γεῦσιν ποιᾶς τινος στρυφνῆς πικρότητος. Μ' ὄλην τὴν δριμύτητα τοῦ χριμῶνος, ἠσθάνετο ὅτι ἐπνίγετο καὶ προδήλως ὁ ἀὴρ δὲν ἐξήρκει αὐτῷ πρὸς ἀναπνοήν· ἠσθάνετο πληξίν, πληξίν μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ ἐλαφρὸν θερινὸν ἐπανωφόριον, ἅπανα αὕτη ἡ πενιχρὰ ἐνδυμασία του, προφανῶς ἐβάρυνε δεινῶς τοὺς ὤμους καὶ ἅπαν τὸ σῶμά του. Ἐξεκομβώθη καὶ ἀσκόπως ἔστη εἰς γωνίαν τριόδου τινός. Εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ὁδοῦ ἔκαίε βυσσινόχρους φανὸς καὶ ἐφώτιζε πλάκα, μετὰ σταφυλῆς καὶ μετ' ἐπιγραφῆς: «Οἶνοπωλεῖον».

Ὁ Κόροβοφ μηχανικῶς σχεδὸν κατῆλθεν εἰς ὑπάγειον, ἐνῶ ἐπωλοῦντο πνευματώδη ποτὰ καὶ ἐζήτησε νὰ τῷ δώσῃσι φιάλην ἐκ τοῦ ἰσχυροτέρου ποτοῦ. Ὁ ὑπάλληλος ὠδήγησεν αὐτὸν ἐντὸς στενῆς τινος τρώγλης καὶ ἐξεπωμάτισεν ἐνώπιον αὐτοῦ φιάλην κονιάκ ρωσσικῆς κατασκευῆς. Ὁ Κόροβοφ, ὡσεὶ κατεχόμενος ὑπὸ μεγάλης δίψης, ἐξεκένωσεν ἀπνευστὶ τὸ ποτήριον, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ μάλιστα τὴν καυστικὴν δύναμιν τοῦ ποτοῦ τούτου.

Ἦτο τοῦτο τὰ πρωτόλεια ἐπὶ τοῦ σταδίου τῆς ἀνακουρίσεως καὶ λήθης τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν. Μὲ κεφαλὴν σφοδρῶς ἐσκοτισμένην, κατόρθωσεν ὅπως ὁμῶς νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ οἰκήματός του καὶ ὡς ἄπνους ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του, ἄνευ σκέψεων, ἄνευ αἰσθημάτων, ἄνευ πόνου καὶ πικρίας. Τὸ κονιάκ, διὰ πρώτην φοράν, ἔκαμε τὴν ἐνέργειάν του.

Ἐκτοτε παρόμοιαι δόσεις ἀνενεοῦντο καθ' ἑκάστην, καὶ ὁ Κόροβοφ ταχύτατα ἤρξατο προσεγγίζων εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ μεθύσου.